

Syv og Fyrretyvende Møde.

Fredagen den 30te Mai 1884 Kl. 8 $\frac{1}{4}$ Aften.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Enefte Behandling af Forslag til Rigsdagsbeslutning i Anledning af den spanske Handels-traktat.

(Forslaget, som vedtaget af Folkethinget ved eneste Behandling i Folkethinget, findes i Till. C.)

Formanden: Da jo paa langt nær Fristen efter Forretningsordenen, inden hvilken Sagen kan foretages, ikke er forløben, er den selvfølgelig opført paa Dagsordenen eventuelt, men under de forhaandenberende Omstændigheder antager jeg ikke, at Noget vil modsætte sig Sagens Foretagelse, og under denne Forudsætning vil jeg, hvis Ingen udtaler sig derimod, ansæ Samtykket til Foretagelsen for meddelt uden Afstemning. (Ophold.) Det er saaledes givet, og vi skride til Sagens Foretagelse.

Der var stillet følgende Vædringsforslag:

Af Møden, Ahlefeldt-Laurvig, Bonne, Breinholt, Fischer, Suel, Larsen, Møller:

§ 2 udgaar.

Vædringsforslaget fattes under Forhandling.

Møden: Forslaget til Rigsdagsbeslutning er jo nu atter oversendt til os i den Skikkelse, i hvilken vi sidste Gang erklærede, at vi ikke kunde gaa ind paa at stemme for det. Vi ere fremdeles rede til at stemme for Bestemmelsen i § 1, idet vi ere rede til uden Betingelse og uden Forbehold at meddele vort Samtykke til den Traktat, som Regjeringen har affluttet med Spanien, og vi gjøre det, fordi vi, som jeg allerede tidligere har fremhævet, ansæ den for

at være god og gavnlig for vort Land, navnlig baade for vor Handel og vor Skibsfaar. Men dertil er saa af det andet Thing i § 2 føiet en Betingelse, som vi have erklæret, at vi ikke kunne gaa ind paa, som vi allerede en Gang have forkastet, fordi den stiller en Fordring, som er i den bestemteste Strid med det Standpunkt, vi tidligere have indtaget igjennem en Marrækte i alle Forhandlinger om Toldsagen, fordi den stiller Forlangende til os om at opgive paa Forhaand Millioner af Statens Indtægter, hvilket Forlangende vi i og for sig maa sige er aldeles vilkaarligt, ikke staar i nogenjomhelst nødvendig eller naturlig Forbindelse med Beslutningen om Traktaten, et Forlangende, som derhos efter vor Opfattelse vilde være ødelæggende for vor hele finansielle Status, og som vi derfor ikke kunne være med til. I Henhold til disse korte Bemærkninger, og da der jo ikke, siden vi sidst havde Forslaget til Behandling, er stet Nogetjomhelst, der kunde motivere en forandret Stemmegivning fra vor Side, skal jeg tillade mig at anbefale det høie Thing at stemme for det Vædringsforslag, der er stillet om, at § 2 udgaar. Det er ganske vist i høieste Maade beklageligt, hvis Følgen skulde blive den, at der ikke kom nogen Traktat i Stand, men saa maa vi ganske rolig overlade Andre-Dommen om, hvem Ansvaret derfor paa hviler. Vi sige pure og simpelt: Vi ere rede til at gaa ind paa Traktaten, men fra den anden Side stilles det Forlangende til os, at vi saa skulde opgive det store Beløb af Statens Indtægter, hvilket er i og for sig et rent vilkaarligt Forlangende, som vi ikke finde Grund til, og som vi oven i Kjøbet finde det uforvarligt overfor vor finansielle Status at gaa ind paa. Vi overlade Andre at dømmen om, hvem under disse Omstændigheder Ansvaret for, at ingen Traktat tilveiebringes, bliver at paalægge, enten dem, der rent og purt uden Forbehold og Betingelser stemme for den, eller dem, der stille saa umulige Betingelser, som her fordrer fra den anden Side. I Henhold til disse korte Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale Vædringsforslaget.

Broberg: Sa efter mine Udtalelser i Gaar er det en Selvfølge, at ogsaa jeg maa stemme for Vedtagelsen af dette Vædringsforslag, der nu er stillet, idet ogsaa jeg i Gaar anerkjendte § 2 for at være uantagelig. Smidlertid er Grunden dertil ikke den, at jeg er kommen til nogen Anerkjendelse af, at Krigsstattdloven er at betragte som en vedvarende Lov. Jeg maa holde fast, at jeg kun kan betragte den som midlertidig, og jeg maa tilstaa, at